

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת
כי תבוא
כי אלול
תשפ"א

1091

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:34 | 6:49 | 6:43 | 6:53

מוצאי שבת 7:45 | 7:47 | 7:47 | 7:46

רבינו תם 8:25 | 8:25 | 8:26 | 8:24

משכיל לדוד

נתקרב אל ה' כאשר המלך בשדה'

ח"ו הוא לא יעשה כן, אזי רח"ל הוא יהיה נידון בראש השנה לדברים לא טובים (אשר נכתבו באריכות בפרשת התוכחה המובאת בפרשת כי תבוא) ה' ישמור ויציל.

ולכן, כדי שבאמת כלונו בני ישראל נהיה נידונים לטובה ולברכה ולשנה טובה ומבורכת בראש השנה ללא כל מקטרגים וללא כל משטנים למיניהם, משום הכי בימים הנוראים מתפללים להקב"ה ואומרים (תהילים ק"ט, פט) 'לעולם ה' דברך נצב בשמים'. ולמה אומרים בדווקא פסוק זה, שכן באמירת פסוק זה אנו מתכוונים לבקש מאת הבורא ית"ש, שאם ח"ו נגזרו על עם ישראל איזה שהן גזירות רח"ל, או אפילו אם נגזרה גזירה כל שהיא על יהודי אחד מתוך כל כלל ישראל, אנא ממך השי"ת, אל תשמע לקול אותם מקטרגים ומשטנים אשר רוצים לגזור עלינו גזירות, ואותו דבר אשר נגזר, יישאר ניצב בשמים ולא ירד למטה לארץ ולא יעשה רע לבני ישראל.

המורם לנו מכל הדברים הללו, עד כמה מעולים ועילאיים המה ימי אלול, בהם יכולים אנו בני ישראל להתעלות ולהתקרב אל הקב"ה כדי להיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומבורכת. ועד כמה באמת עלינו לנצל את ימי חודש אלול מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים, וכדברי הרה"ק בעל התניא זיע"א שאומר כי בימים אלו הקב"ה הוא בבחינת "המלך בשדה", דהיינו, הקב"ה יורד מארמונו שבשמי שמים אל העולם הזה, התחתון, כדי שהעולם ירגישו אותו שהוא קרוב אליהם, ואז יחזרו בתשובה ויבקשו ממנו את כל מה שרוצים.

ואם באמת הימים הללו הינם כה מסוגלים וכה קדושים, עד שהקב"ה מלך מלכי המלכים אבינו מלכנו נמצא בחוץ, בשדה, הרי שחבל מאוד שלא לנצל את הימים הנעלים הללו של 'מלך בשדה' ולא להיות נשפעים מהם לטובה כדי לחזור בתשובה.

ואם באמת כל אדם ינצל את הימים הללו של חודש אלול לחזור בתשובה ולהתקרב אל השי"ת, אזי, כאשר יגיעו ימי הדין, כאשר כל העולם יעמדו למשפט לפני הקב"ה, יכתבו כולם לחיים טובים ולשלום, ויזכו לחיים ארוכים ולשפע טוב, ואף יזכו לעושר כדי שיוכלו לבוא ולהודות להקב"ה על ידי שמביאים את ביכורי אדמתם בשמחה גדולה.

ואמנם, מזמן בית המקדש עת כל אדם הגיע עם ביכורי אדמתו כדי להודות להקב"ה נוכל ללמוד גם לומיניו כיום, גם כשאין בית מקדש. כאשר האדם יתקרב אל ה' בימי אלול, ועוסק בפרשת הביכורים, יזכור מיד עכשיו שאין בית המקדש, אם כן עליו לתקן את עצמו ויביא מביכורי אדמת עצמו שהוא גופו מתורה ומצוות לה', ויודה לו ויתודה אליו שישלח לו שכל חטאיו היו בגלל ארמי שהוא היצר הרע שרוצה להשמיד אותו, וכך כשיתוודה על חטאיו וישוב בתשובה, הוא יזכה להיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומבורכת ולשפע טוב, וכך גם כיום הוא יוכל לבוא ולהודות להקב"ה על השפע הטוב שנתן לו, ואז, כאשר הקב"ה יראה כי האדם אינו כפוי טובה והוא מודה לו, אזי הוא ייתן לו עוד שפע חדש, וכך יראה האדם ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו.

"ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום לה"א כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו" (דברים כו, ג)

הנה פרשת הביכורים היא אחת הפרשיות הנפלאות שבתורה, ממנה למדים עד כמה על האדם להכיר טובה להקב"ה על שנתן לו את הארץ, ונתן לו גם פרנסה ממנה הוא יכול לחיות ולהתפרנס. ולכן, לאחר שהפירות בשדהו גדלו, עליו ליטול מהפירות הראשונים, מהביכורים, ולהביא טנא מלא פירות מביכורי אדמתו לבית המקדש, אל הכהן, והכהן מניח אותם ליד המזבח, ואז מביא הביכורים מודה להקב"ה על כל חסדו וטובו, וכדברי רש"י בשם חז"ל; ואמרת אליו, שאינך כפוי טובה, אלא אתה מכיר טובה להקב"ה. ולאחר מכן האיש יוצא מבית המקדש בשמחה גדולה על הטובה שהקב"ה הטיב עמו.

והנה, פרשה זו נקראת תמיד בכל שנה בחודש אלול, ולפעמים היא נקראת שבוע אחד ממש לפני ראש השנה. וצריך לבאר, מדוע באמת פרשת ביכורים נקראת רק בחודש אלול, ולפני ראש השנה.

ונראה בביאור העניין. בפרשת כי תבוא, מדברת התורה על הפרנסה והמזונות שבהם נידון האדם בראש השנה. שכן חז"ל אומרים (ביצה טו, א) שכל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכיפורים, והם המה אותם מזונות של אדם אשר מוזכרים בפרשה זו אותם הוא מביא מפרי אדמתו.

ואף גם מוזכרים בפרשה זו כמה שפע וחיים טובים באים על האדם באם הוא הולך בדרך התורה והמצוות, עד שיזכה להביא בכל שנה מחדש פירות מביכורי אדמתו, ולהודות להקב"ה על כל הטוב אשר הטיב עמו ברוחניות ובגשמיות. ואמנם חז"ל אומרים (תנחומא כי תבוא ב) על מי שמביא ביכורים ועושה את כל הסדר כפי שצריך להיות וכפי רצון ה', כי בת קול מברכתו הבאת ביכורים היום תזכה לשנה הבאה. ואם כן מובן הקשר בין הפרשה הזאת של הבאת ביכורים וענין פרנסה של האדם באם הוא הולך בדרך הישר לבין ראש השנה.

ולא זו אף זו, יש קשר נוסף בין פרשת כי תבוא לראש השנה, שכן בעליה של שישי מוזכרים בפרשה בצורה קשה מאוד קללות ותוכחות קשות ביותר רח"ל על כל מי שאינו הולך בדרך התורה והמצוות, כגון תוכחות על אורך הגלות, ועל חוסר פרנסה, ועל חוליים שונים וקשים מנשוא, וגם על מלחמות של האויבים כנגד עם ישראל, וגם על בני ישראל אשר ילקחו בשבי של האומות באם לא ישמעו בקול דברי ה'.

ונראה, כי בדווקא נאמרה פרשה זו בחודש אלול קודם ראש השנה. שכן לקראת ראש השנה, טרם בוא ימי הדין והמשפט של הקב"ה, התורה מזהירה את האדם לחזור בתשובה שלימה על כל עוונותיו לפני הקב"ה, ולהתקרב בלב שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו אל הקב"ה, כדי שיעיג למצב של 'אני לדודי ודודי לי' (שיר השירים ו, ג), ראשי תיבות אלול, וסופי תיבות ארבעה יו"ד, כנגד ארבעים יום שמראש חודש אלול ועד יום הכיפורים.

וכזאת מזהירה התורה את האדם לנצל לטובה את ימי הרחמים והסליחות הללו, לשוב בתשובה, להתפלל בכוונה, ולהוסיף עמל תורה על עמלו, ולהיזהר בקיום מצוות ככל יכולתו כדי שיזכה לחיים טובים, ולפרנסה טובה ולשפע טוב, ויוכל להביא פירות מביכורי אדמתו בכל שנה. אבל אם

הילולא דצדיקיא

כ - רבי אליהו לאפיאן

כא - רבי אהרן אבוחצירא

כב - רבי יהודה בן שמחון

כג - רבי יהודה מאיר גץ

כד - רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים"

כה - רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב

כו - כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להשקיע את הזמן בלימוד תורה וחסד

אנשים היום משתגעים אחרי המכשיר הטמא, עד שאינם מדברים עם בת זוגם כי ראשם כל הזמן בתוך המסך. היה פעם אדם שבא לשיעור שלי, וראיתי אותו כל העת מסתכל על רגליו, הבנתי שלא הרגליים הם אלו שמעניינות אותו כל כך, אלא המכשיר הטמא המונח שם, לא עליו.

סיפר אחד מתלמידי במונטריאול שאחרי שיחה ששמע ממני בליל תשעה באב על האסון הגדול שיש במכשירי האיפון למיניהם, הוא חזר לביתו ואמר לאשתו שהוא הולך לנפץ את המכשיר היקר שקנה לא מזמן. לפליאת אשתו הוא הסביר לה, שבגלל המכשיר הזה הוא כבר אינו הולך ללמוד תורה, ולא הולך לתפילות, ומי יודע מה עוד יקרה עמו אם לא ינפץ את המכשיר מיידית. בהסכמת אשתו הם נפצו את המכשיר, ומאז גם הזוגיות שלהם פורחת ברוך ה'.

אדם אחד בא אלי ואמר לי שהוא בונה קניון גדול בארצות הברית, ומבקש ברכה שהמקום יצליח. שאלתי אם לא יהיו במקום מקומות תועבה, הוא גמגם ולא השיב. אמרתי לו שאם כך עליו להיזהר שבניו לא יצאו לתרבות רעה בעקבות הקניון שבונה. האדם צחק ואמר שבניו כבר

גדולים ואין עליהם חשש. אמרתי לו שאין אפוטרופוס לעריות, ואפילו בגיל שמונים עדיין היצר הרע אינו מוותר לאדם.

לימים חזר אלי אותו אדם וצער גדול על פניו - 'חבל שלא שמעתי בקולך' אמר. הקניון רק גרם לו להפסדים גדולים, גם גשמיים ובעיקר רוחניים, ואפילו הוא בעצמו כמעט ונכשל שם באיסורים חמורים ביותר.

אדם חושב שאם ישקיע את זמנו בלימוד התורה ובקיום המצוות ועשיית חסד יפסיד. ולא היא. פעם תכנתי לנסוע מזנבה לניו יורק מניו יורק לשיקאגו ובחזרה. הנסיעה הלוך היתה מתוכננת ליום שני, וחזור ביום רביעי. זמן מועט קודם הטיסה צלצל אלי רבי ניסים רבינו זיע"א ראש אב בית הדין של פריז, וביקש ממני שאשתתף בדניר שיעור למוסדותיו בפריז ביום שני בערב. אמרתי לו שאני הייתי מאד שמח להשתתף, אולם ביום שני אני טס לניו יורק ולא אספיק.

אבל רבי ניסים רבינו זיע"א לא ויתר לי כל כך מהר, הוא אמר שהאנשים שרגילים לבא בכל שנה לדניר, מצפים לבואי ולברכתי בזכות אבותיי הקדושים, ואם תוכננה טיסה ליום שני, אפשר לדחותה ליום שלישי. התלבטתי רבות, ולבסוף נענית לו לכבוד התורה ולומדיה. את הטיסה דחית ליום שלישי, ואת הטיסה חזר דחית ליום חמישי.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "קומי אורי". (ישעיה ס)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אזהרה מפני פגיעה

מצוות "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא יט, טז), מורה לנו כי עלינו לעשות כל מאמץ כדי למנוע מאחינו היהודי כל נזק נפשי, רגשי או כספי.

ולכך אם אדם שומע במקרה שיהודי אחד מתכנן להזיק לזולתו, מותר להזהיר מפניו. במקרה כזה, שבו מבוססים החשדות על עדות שמיעה, אסור להציג את הדברים בתור עובדות. יש לומר בצורה ברורה שהדאגה נובעת מידיעות מכלי שני, שלא אומתו: "שמעתי כך וכך, ואפשר שהוא אמת, ונכון לחוש".

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

בכל יום אנו זוכים בהגדלת המיליונים

חלק נכבד מחודש הרחמים והסליחות כבר מאחרנו, ואנו בעיצומם של ימי המלכת ה' עלינו בטרם ניכנס לראש השנה וקיום חובת היום ב'תמליכוני עליכם', כל זאת בדגש שהמלכת השי"ת תגיע מתוך שמחה של מצווה.

הלא כך מצווה אותנו התורה הק' בפרשה (דברים כח, מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל". רש"י מפרש "מרוב כל - בעוד שהיה לך כל טוב". אך האר"י הקדוש מפרש באופן אחר.

האר"י"ל מפרש כי הפסוק בא להגדיר במילים "מרוב כל" - איזו שמחה צריכה שתהיה לנו בעת קיום מצווה. השמחה צריכה להיות כמו שמחה שיש לנו "מרוב כל"! דהיינו, אם היה לבן אדם את כל הטוב שבעולם - הרי לא היה קץ לשמחתו. שמחתו היתה מרקיעת שחקים, וזוהי השמחה שצריכה להיות לו בעת קיום מצווה. כך צריכה להראות שמחה של מצוה! בשיחה שנשא הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, הוא שאל "האם אתם זוכרים את הפרסומות של מפעל הפיס, שהתנוססו על האוטובוסים ועל לוחות המודעות: "הגדלת חמישים המיליון"? אנשים היו בהיסטריה. האם אפשר לתאר במילים את שמחתו של הזוכה המאושר שהתבשר שזכה בפרס הגדול?

"אני זוכר, סיפר הרב קרלנשטיין, שנסעתי פעם עם נהג מונית בבני ברק, וראיתי עליו שהוא שרוי בשמחה גדולה, בהתרגשות מיוחדת, ראו עליו שעובר עליו משהו מיוחד. רציתי לשאול אותו אם יש לו איזושהי שמחה במשפחה, אך בטרם הספקתי לשאול, הוא כבר פתח את הפה מעצמו והתחיל לספר: הסעתי אתמול את זה שזכה בפיס. הוא ביקש ממני שאקח אותו לבית מפעל הפיס בתל אביב. בתחילה לא האמנתי לו, אך לאט לאט אני מתחיל לקלוט שהסיפור נכון. כבוד הרב! מה אומר ומה אדבר, הוא אומר לי בהתרגשות - הוא ירד מהמונית בבית מפעל הפיס ואמר לי להמתין לו, וכעבור כמה דקות הוא חוזר למונית ומראה לי צ'ק על סך ארבעה עשר מיליון, היתה עליו חותמת גדולה של מפעל הפיס".

לא היה שייך לעצור אותו. הוא דיבר בכזאת התרגשות. היה אפשר לשמוע את קצב פעימות הלב שלו. העיניים שלו נצצו. וכל זה למה? כי הוא הסיע אתמול את מי שזכה! ואם כן בקל וחומר ומה נהג מונית זה שלא זכה בכסף - כל כך שמח ומתרגש, זה שזכה במיליונים - על אחת כמה וכמה? ולכן, אומר האר"י הקדוש: כך צריכה להראות שמחה של מצווה! כשאנו זוכים לקיים מצוה, חובה עלינו להרגיש כאילו זכינו בזכייה הגדולה של הפיס, כאילו יש לנו את כל הטוב שבעולם! הנחנו היום תפילין - הרווחנו מיליונים! ברכנו ברכת המזון - הרווחנו מיליונים! למדנו תורה - הרווחנו מיליונים! ובאמת האר"י"ל העיד על עצמו שכל המעלות אליהן הגיע, וכל ההשגות שאותן השיג - היו בזכות שהיה שמח הרבה בשמחה של מצווה! בכל תפילה, בכל ברכה, עלינו להרגיש שאנו

מדברים עם המלך. כך נוכל לומר כל מילה בנחת, בשמחה! כל מצווה שמקיימים עלינו להרגיש שעושים אותה לכבוד השם יתברך! כך נוכל לעשות אותה בחשק, בהתלהבות ובשמחה! והרי לפנינו, הכנה מהודרת ונכונה לקראת יום הדין.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

נשמה ופירות, אדמה ומצוות

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך"
(דברים כו, ב)

אין "ראשית" אלא תורה (ב"ר א, א). מלמד צריך האדם לקיים תורה ומצוות כדי שיתן לו הקב"ה שכר בעולם הבא. ואין פירות אלא קבול שכר וכאותה ששנינו (פאה א, א) "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה". ועל ידי שהאדם מקיים את התורה, הוא זוכה לקבלת שכר.

ונאמר "ולקחת" מלשון ליקוחין כאשה, שנאמר (דברים כד, א) "כי יקח איש אשה". כלומר שהאדם מוסר עצמו לתורה שהיא התורה קרויה אשה, ועל ידי שהאדם מוסר עצמו על התורה הוא זוכה לפירות.

הואיל ואין הנשמה יכולה לקיים תורה ומצוות בלי הגוף החומרי והארצי, ואין קיום מצוות לעולם הבא רק בעולם הזה. ולא עוד אלא שרובן של מצוות בדברים גשמיים וארציים כגון שמיטה יובל פריה ורביה ומילה, ומיעוטן בדברים רוחניים כגון תפלה. וכיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות. הלכך הקב"ה נותן שכר לנשמה בשביל הגוף שקיים מצוות בעולם הזה. לפיכך אמרה תורה ולקחת מראשית פרי האדמה אשר תביא מארצך, שאין תורה ופירות הללו באין אלא מן האדמה, מן העולם הזה הארצי, ובשעה שהאדם נפטר מן העולם אינו נוטל עמו כלום, לא כסף ולא זהב אלא תורה ומצוות שעשה בחייו.

הנשמה היא כפיקדון ביד האדם. צריך האדם לשמור עליה מפני יצר הרע שלא ילכך אותה בעוונות, כענין שאמרו (ב"מ קז, א) "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך", שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם - מה ביאתך לעולם בלא חטא אף יציאתך מן העולם בלא חטא. ועתידה נשמה להתבקש בסוף ואין אדם יודע אימתי יבוא בעל הפקדון לבקש את פקדונו. הלכך צריך האדם ליתן דעתו שתהא נשמתו ראויה לחזור כל שעה, ולא יקניט את בעל הפקדון בשעה שהוא חוזר ליטול את פקדונו וימצא אותה מלוכלכת.

לכך נאמר כאן אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה. כשם שארץ ישראל נחלה ופקדון ביד ישראל על תנאי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספרי דברים לח): אם אתם עושים רצונו של מקום הרי לכם ארץ כנען, ואם לאו הרי אתם גולים מעליה. כך הנשמה היא כפיקדון ביד האדם, וצריך לשמור עליה שלא תיאבד.

והיאך יכול האדם לשמור על הפקדון שלא יזיק אותה היצר? על ידי שירבה בישיבה ויעסוק בתלמוד תורה, כי אין האדם יכול לתלמוד תורה אלא בישיבה! וכדרך שאמרו בגמרא (יומא כח, ב): מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם. היו במצרים - ישיבה עמהם. היו במדבר - ישיבה עמהם. אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה. יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה. יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה.

שבת שבתון

א. אילן סרק שאינו מוציא פירות, וכן שיחי נוי, בשמים וכדומה, מותר לנוטעם גם אחר ט"ז באב. ויש אומרים שאין לנטוע אילנות סרק החל משבועיים קודם ראש השנה, כדי שלא ייקלט בשביעית. ויש חולקים ומקילין באילן סרק לנוטעם עד סמוך לראש השנה. וכן עיקר לדינא. ומכל מקום לכתחילה יש לסיים את הנטיעה עד ט"ו בחודש אלו סמוך לשקיעה, כדי שקליטתם לא תהיה בשנת השמיטה.

ב. והוא הדין כלפי זריעת גם פרחים ושושנים שאין בהם טעם ועשויים לריח בלבד.

ג. גם מלאכות המותרות לעשותן בשנת השמיטה במקום הפסד, רצוי ונכון להקדים ולעשותם לפני השמיטה, כדי שלא יצטרכו לעשותם בשנת השמיטה.

פניני הפרשה

בכל הטוב שיש בידך - תשמח

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' א-להיך אתה וביתך". (כו. יא)

לשם מה הוצרכה התורה לצוות בפרשת הביכורים "ושמחת בכל הטוב", והלא בדרך כלל, אדם שיש לו כל טוב, אין צורך לצוות אותו שישמח, הוא ממילא שמח. ואם כן, מדוע ציוותה התורה "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' א-להיך אתה וביתך"? משיב על כך, רבי רחמים דוד קוסקס שליט"א, בספרו 'משכיל אל דל', שכן פעמים יש לו לאדם שפע כל טוב, איננו חסר מאומה, ועם כל זה איננו שמח בחלקו - הן מכח גזירת חז"ל "יש לו מנה רוצה מאתים" והן מסיבות אחרות שגורמות לו לעצב, וממילא על עושרו וטובו אינם משמחים את ליבו.

לשם כך, ראתה התורה צורך להזהירנו "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' א-להיך אתה וביתך". בכל הטוב - שיש בידך - תשמח, והיית אך שמח, לעבודתו יתברך.

ברכה בהרחבת הדעת

"ברוך אתה בנאך וברוך אתה בצאתך" (דברים כח, ו)

הנה אמרו רז"ל, כי שלשה דברים מרחיבין דעתו של אדם, ואלו הן: בית נאה. אשה נאה וכלים נאים.

רמז נאה לכך הביא בספר 'אבני השמים', בראשי תיבות "בנאך", שהם: בית. אשה. וכלים.

קבלת הנחלה בזכות האחדות

"לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי" (דברים כט, ז)

מדוע הוסיף משה רבינו ע"ה אות 'י' בסוף שמות השבטים, ולא אמר לשבט ראובן גד וחצי שבט מנשה!?

וביאר מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בנועם שיחו, כי כאשר באו בני גד ובני ראובן לבקש ממשה רבינו שייתן להם ארץ סיחון ועוג, מתחלה לא רצה ליתן להם, מפני שחשד אותם שהם רוצים לחלוק עצמם משאר הכלל ישראל, ולא ליקח חלק עמהם בכיבוש הארץ, ורק אחר כך כאשר הבטיחו שילכו ויכבשו את שאר הארץ עם כל הכלל ישראל, נתן להם בקשתם. נמצא שכאשר התאחדו עם כל הכלל ישראל אז נתן להם ארץ סיחון ועוג.

והנה ידוע שאין הקב"ה משרה שכירתו בתוך בני ישראל, אלא אם כן הם באחדות גמורה באגודה אחת ואין ביניהם פירוד לבבות. ואמרו חכמינו ז"ל (תנחומא נצבים א) "אין השכינה שורה ואין השכינה מתעלה אלא בזמן שישראל באגודה אחת".

לכן, כשמזכיר נתינת ארץ סיחון ועוג לבני גד ובני ראובן, שניתן להם בשביל שנתאחדו עם כל הכלל ישראל, לכן הוסיף אות 'י' לבסוף שם של כל שבט, לרמז שהיה ה' עמהם מפני שנתאחדו עם כל הכלל ישראל.

זכר צדיק לברכה

כי חסרים חומרי בניה בצורה שמעוררת את התחושה כי יש כאן מעילה, הוא ניגש לקבלן הערבי ותבע להבין את התעלומה. הקבלן הכחיש מכל וכל, ועוד העמיד פנים כנפגע מפני שחושדים בו שהוא גנב.

תוך כדי חילופי הדברים ביניהם, אמר הקבלן כי הוא לא גנב ובפרט שזה בית של צדיקים, והוא מקבל על עצמו שאם ידו הייתה במעל הרי הוא מתחייב בנפשו...

והנה הפלא ופלא: באותו היום הוא הלך למסיבת רעים, במהלך המסיבה גבר כעסו של אחד המסובים על אותו קבלן והרגו נפש!

ותהום כל העיר, כי כולם ראו עין בעין שהצדיק נקם ממנו את נקמתו.

מיד באו כל הפועלים והעוזרים בשיפוץ הבית, ונפלו לפני רגליו של אברהם כנפו באומרם גם ידנו הייתה במעל, אך לא היה זה אלא בהוראת הקבלן, וכעת הם יראים לנפשם שגם בהם תיגע יד ה'.

סיפור זה התגלגל במשך כמה חודשים במרוקו, והגיע גם לאוזניו של ערבי אחר, הוא לא האמין בכל הסיפורים האלה ופער פיו לבלי חוק, יד ה' פגעה גם בו ופיו נעקם. במשך שבועיים הוא התרוצץ בבתי חולים, עד שיעצו לו מקורביו שילך ויבקש סליחה על שזולזל בכבוד הצדיק.

והנה זה פלא, לאחר בקשת המחילה הוא שב להיות כאחד האדם!

זה מה שאמרנו חז"ל: "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם" - כוחם של הצדיקים הוא מכוח התורה הקדושה, וכן השפעתם סובבת אפילו על הדומם שמסביבם, ואפילו ביתו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שהוא דומם, נתקדש כמו המחנות של המשכן, שהם נתקדשו ע"י מעשה מצווה, שנעשו בהם.

"אדון בן שושן, מה קרה לך? האם כל העת רק צחקת עלינו שאתה חולה ברגליך ואינך יכול ללכת? האם רק עשית את עצמך כאילו אתה נכה?"

בן שושן ביטל את דבריהם, ומיד סיפר להם את כל החלום הנורא והמופלא שחלם. באותה שעה, פרצה השמחה מלבם של כל הנוכחים בהילולא, ונהיה קידוש השם גדול ועצום, ליד קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, ביום ההילולא שלו.

זכותו תגן עלינו.

חיים על שם הצדיק

בענין זה, סיפר לנו מו"ר שליט"א עוד מעשה נפלא:

"אחד מתלמידי, ר' שמעון אלזא, היה בצער גדול, הרופאים קבעו כי לא יכולים להיות לו ילדים. לכל אחיו ואחיותיו ואף גם לכל האחים והאחיות של אשתו היו ילדים ורק לו לא היו ילדים. צערו היה גדול, ובכל שנה היה מגיע למרוקו, להילולא של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ביום כ"ו באלול, והיה משתטח על קברו מתוך בכיות נוראיות, כדי שהקב"ה יפקוד אותו בזרע קודש של קיימא. והדבר נגע מאד ללב".

"בשנת תשס"ג, הגיע כמנהגו בכל שנה להילולא במרוקו, ושוב בכה מאד ליד הציון. כל הקהל התפלל עליו ועל אשתו שיפקדו, ובירכו אותו: 'יהי רצון שבשנה הבאה תגיע לכאן עם אשתך, ועם בן, תינוק קטן ותקרא את שמו חיים על שם הצדיק זיע"א. ואז ענו כולם 'אמן' על הברכה הנרגשת".

"ואמנם, הוא זכה ובשעה טובה אשתו נפקדה, וכעבור תשעה חדשים היא ילדה בן למזל טוב. ברית המילה התקיימה ביום ראשון פרשת בלק תשס"ד, ואני הייתי צריך להיות הסנדק. ומכיון שבאותם ימים הייתי בחו"ל, נתתי את הזכות של הסנדקאות לאחיו של שמעון. ממש פלאי פלאים".

ותהום כל העיר

לסיום פרק זה, הגיע לידינו שיחה ממוצאי שבת קודש פרשת חוקת (בשנת תשס"ו) שנאמרה ע"י מו"ר שליט"א, בנושא ההכנה של הבריאה לקראת הגאולה העתידה לבוא, במהרה בימינו, ובה הוא הזכיר מעשה מופלא שהתרחש לא מכבר.

רציתי לספר מעשה מופלא שקרה לפני שישה חודשים - ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א הוצרך לשיפוץ, משום שהבית ישן קרוב למאתיים ועשרים שנה, הרבה בתים שמסביבו קרסו ויש סכנה להתקרב לבית, לכן גייסנו תורמים ומשושג הכסף באנו בדברים עם קבלן ערבי.

לאחר מחשבה החלטנו, כי כדי להוזיל את העלויות, נספק לקבלן את החומרים וגם לכך השגנו תורמים. הממונה על זה הינו יהודי בשם ר' אברהם כנפו יצ"ו.

והנה במהלך השיפוץ הרגיש אברהם כנפו

"דעו לכם תלמידי אהובי! אני אמשך ואעמוד לפני הקדוש ברוך הוא בתפילה לאחר מותי, כפי שעשיתי גם בחיי. לא אעזוב אתכם במותי, כפי שלא עזבתי אתכם בחיי".

מילים מפורשות אלו יצאו מפיו הטהור של כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, בהם הוא הבטיח מפורשות על הישועות שבהם הוא יעתיר וישתדל להושיע את צאן מרעיתו בשעה שיזכירו את שמו.

ביריעה זו ליקטנו כמה לולאות מפלאי הישועות שנכרכו בשמו הטוב של כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, לספר בשבחן של צדיקים ולזכות באמונה תמימה בכוחם העצום של הצדיקים וזכות תפילותיהם לפני היושב על כסא רחמים.

מן השמים שלחו אותי

ביום ראשון, י' באדר תשנ"ה, שימש מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, נצר לשושלת פינטו המעטירה, כסנדק בברית מילה בפריז, אצל ר' דוד כהן, מחשובי הקהילה. באמצע הסעודה נעמד אחד מהמשתתפים, אדון בן שושן, וסיפר את הסיפור הנפלא הבא. ביום ההילולא של רבי חיים פינטו זיע"א (כ"ו באלול תשנ"ד), הוא נסע למוגאדור כדי להשתתף בהילולא של הצדיק. אותו יהודי סבל כל אותה תקופה מכאבים עזים ברגליו, כולל בעיות רפואיות רבות, עד שממש לא היה בכוחו ללכת לבד על רגליו, והוצרך לשני אנשים שיוליכו אותו.

כשהגיע אל הקבר, חשב אותו יהודי ללון ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, אולי בזכות קדושת הצדיק ישלח לו הקדוש ברוך הוא רפואה שלימה. וכך עשה, הוא נשאר ללון ליד הקבר.

בלילה הוא חולם, והנה הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א בכבודו ובעצמו בא אליו, ועושה לו ניתוח ברגליו. לאחר הניתוח אומר לו הצדיק: "בזכות האמונה שיש לך בקדוש ברוך הוא ובצדיקים, תדע לך שמן השמים שלחו אותי במיוחד כדי לרפאות אותך. עכשיו אתה יכול לקום, כי אין לך שום מחלה ברגליך, ואתה יכול לחזור לצרפת ללא עזרה של אף אדם! קום משנתך!" אדון בן שושן התעורר מיד, והחל לחשוב על החלום, כשהוא מהרהר בלבו: אולי כל זה היה רק חלום ותו לא. הרי ישנתי כל הלילה ליד הקבר עם מחשבות וחלומות כי בזכות הצדיק אתרפא, ולכן אולי חלמתי את החלום הזה ו"חלומות שוא ידברו"...

ואולם, לפתע הוא מרגיש, ללא רצונו, כי רגליו זזות. הוא ניסה לקום ללא עזרה, והנה פלא פלאים! הוא הצליח לקום ולהתהלך ליד כל חבריו בנחות עצמו.

חבריו שעמדו לצידו, נדהמו מאד ואמרו לו;

אין די לשבחי

לדרוש מעט ממידותיו

"ארון קודש חכם עדיף מנביא. פה מפיך מרגליות, לומד ומלמד ודורש כתרי אותיות על קוץ הלכות תלי תילים במילות. חכם חרשים שפתותיו נוטפות מור ואהלים, בתורה ובעבודה תם יושב אהלים, דומה לצבי ולעופר האילים, ראשו נטוי לארץ כענווים, היה מרביץ תורה ברבים רץ כצבי קודש הלולים, מעיין בבמרא ובתלמוד בפלפולים.

"היה הולך בכל שבוע לדפוק על דלתי נדיבי עמים, לגבות צדקה לעניים, עיניו תמיד חסו על אלמנות ויתומים. אשרי עין ראתה זיו פניו כראות פני א-להים, אלוף ומקובל שר הצבא אליו כל העם שומעים".

(מתוך הספדו של רבי מימון אבוהבט זצ"ל)